

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Ratkowska

Sędziowie: SO Arkadiusz Kuta

SO Krzysztof Nowaczyński /spr./

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2013 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce (...) z siedzibą w H. Oddział w Polsce z siedzibą w K.

z udziałem interwenienta ubocznego (...) Spółki Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 32/12

1. zmienia zaskarżony wyrok :

a/ w punkcie drugim (pkt II) i zasądza od pozwanej (...) Spółki (...) z siedzibą w H. Oddział w Polsce z siedzibą w K. na rzecz powoda A. K. kwotę 402,82 zł (czteryście dwa złote osiemdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;

b/ w punkcie trzecim (pkt III) i obniża zasądzoną od powoda na rzecz pozwanej kwotę 352,90 zł do 88,80 zł (osiemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt groszy) ;

c/ w punkcie piątym (pkt V) i odstępuje od obciążania powoda kosztami sądowymi;

d/ w punkcie szóstym (pkt VI) i podwyższa zasądzoną od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elblągu kwotę 212,10 zł do 424,18 zł (czteryście dwadzieścia cztery złote osiemnaście groszy);

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 207,36 zł (dwieście siedem złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 84/13

UZASADNIENIE

Powód A. K. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. kwoty 4.128,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) podczas świadczonej przez pozwaną usługi mycia oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 21 marca 2010 roku korzystając z usług stacji benzynowej sieci (...) sp. z o.o. - (...) przy ul. (...). D.w E. wykupił w myjni automatycznej znajdującej się na terenie stacji, usługę mycia pojazdu stanowiącego jego własność. Po wykonaniu usługi przez myjnię okazało się, że w trakcie jej wykonywania nastąpiło zniszczenie lakieru (rysy) na powierzchni całego samochodu.

Na skutek wniesionego pozwu Sąd Rejonowy w Elblągu wydał w dniu 12 lipca 2010 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym orzekł o obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw w terminie wniósł pozwany zaskarżając nakaz w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł kwestię braku istnienia pozwanej spółki wskazując jednocześnie, że z dniem 30 czerwca 2010 roku następcą prawnym (...) Sp. z o.o. stała się (...) (...) Spółka (...) z siedzibą w H.. Pozwany zakwestionował legitymację procesową powoda. Nadto wskazywał na brak związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy szkodą w mieniu powoda, a działaniem pozwanego. Pozwany zakwestionował także wysokość szkody wskazanej przez powoda.

Pismem procesowym z dnia 20 września 2011 roku (...) S.A. z siedzibą w S. zgłosiło interwencję uboczną po stronie pozwanej. Interwenient uboczny wniósł o oddalenie powództwa w całości, domagając się jednocześnie zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania sądowego. W uzasadnieniu swojego stanowiska zakwestionował okoliczność, by zarysowanie lakieru w pojeździe powoda do jakiego miało dojść w dniu 21 marca 2010 roku miało związek z usługą automatycznego mycia pojazdu w automyjni na stacji paliw BP (...) w E. przy ul. (...). (...) należącej do pozwanego.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Elblągu:

I. zasądził od pozwanej (...) Spółki (...) z siedzibą w H. Oddział w Polsce na rzecz powoda A. K. kwotę 402,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty,

II. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądził od powoda na rzecz pozwanego 352,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów procesu,

V. zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Elblągu kwotę 1908,82 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych,

VI. zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Elblągu kwotę 212,10 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Rozstrzygnięcie było wynikiem następujących ustaleń i wynikających z nich wniosków:

W dniu 21 marca 2010 roku i nadal pojazd marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jest współwłasnością powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej. Dnia 21 marca 2010 roku powód skorzystał z usługi stacji benzynowej sieci (...) sp. z o.o. - (...) przy ul. (...). D.w E., gdzie wykupił w myjni automatycznej znajdującej się na terenie stacji usługę mycia pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W trakcie wykonywania tej usługi doszło do zniszczenia lakieru na powierzchni całego samochodu, gdzie pojawiły się rysy.

Powód zgłosił szkodę pracownikowi stacji paliw BP, a ten zgłosił szkodę (...) S.A. - zakładowi ubezpieczeń, w którym pozwany posiadał wykupione ubezpieczenie. Zakład (...) przeprowadził postępowanie, w ramach którego likwidator

ustalił wysokość odszkodowania z tego tytułu na kwotę 4.128,72zł jednakże pismem z dnia 22 kwietnia 2010 roku odmówił wypłaty odszkodowania.

Faktyczna wartość szkody powstałej w wyniku zarysowania lakiery stanowiła kwotę 805,65 zł., a prawidłową formą naprawy jest polerowanie.

W pierwszej kolejności za niezasadny Sąd pierwszej instancji uznał zarzut braku legitymacji materialnej powoda, wskazując, iż do pisma procesowego strony powodowej z dnia 27 grudnia 2010 roku załączona została kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), z którego wynika, iż właścicielem pojazdu jest powód, a współwłaścicielem (...) Bank Spółka Akcyjna (k. 117 - 118), a jego treść nie była kwestionowana.

Dalej wskazano, że okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach zostały ustalone na podstawie materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy - z wyjątkiem kalkulacji naprawy nr (...) w zakresie niżej wskazanym oraz opinii prywatnej rzeczoznawcy z dnia 21 kwietnia 2010 roku. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, iż odmówił wiarygodności zeznaniom powoda w zakresie w jakim zeznał on, że w wyniku dokonanej cesji jest wyłącznie uprawnionym do dochodzenia roszczeń w niniejszej sprawie, albowiem są to gołosłowne twierdzenia powoda nie poparte żadnym dokumentem.

W zakresie przyczyn powstania szkody i jej wysokości Sąd pierwszej instancji oparł swe ustalenia na opiniach sporządzonych przez biegłych Instytutu (...) S.A. w W.. Biegli, po dokonaniu oględzin pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wskazali, iż materiał dowodowy nie wyklucza możliwości powstania rys na przedmiotowym samochodzie podczas procesu mycia w dniu 21 marca 2010 roku, a przyjmując, iż uszkodzenia miały miejsce w okolicznościach wskazanych przez powoda opiniujący wskazali, iż wartość powstałej szkody wyniosła 805,65 zł, a jej usunięcie może nastąpić w procesie polerowania i nałożenia warstwy wosku.

Odnosząc się do kalkulacji naprawy nr (...) Sąd pierwszej instancji wskazał, że dotyczyła ona naprawy pojazdu metodą renowacyjnie naprawczą, która nie jest konieczna w tym przypadku, a jest bardziej inwazyjna, aniżeli metoda polerowania, której zastosowanie w przedmiotowym pojeździe nie sprawi, że lakier samochodu na tym ucierpi. Sąd Rejonowy uznał kalkulację naprawy nr (...) za zawyżoną, co do kosztów demontażu elementów do lakierowania o 50% i w tym zakresie odmówił jej wiarygodności. Nadto Sąd Rejonowy nie dał wiary opinii prywatnej rzeczoznawcy z dnia 21 kwietnia 2010 roku, uznając, że jest ona sprzeczna z jasnymi i w pełni obiektywnymi opiniami biegłych Instytutu (...) S.A. w W., jak również z zeznaniami świadka J. G., który dokonywał tzw. wstępnej likwidacji szkody i zeznając stwierdził, że uszkodzenia na pojeździe powoda mogły powstać w wyniku działania myjni samochodowej.

W świetle powyższego Sąd pierwszej instancji uznał, iż w niniejszej sprawie naprawa pojazdu wymaga użycia formy wskazanej przez biegłych Instytutu (...) S.A. w W. jako prawidłowa tj. polerowania, a wysokość szkody stanowi kwotę 805,65 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego podstawy prawnej odpowiedzialności pozwanej należy upatrywać w oparciu o treść przepisu art. 415 k.c. Przepis ten stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Cytowany przepis wyznacza jednocześnie przesłanki tejże odpowiedzialności, których zaistnienie warunkuje samą odpowiedzialność osoby wyrządzającej szkodę. Przesłankami tymi mianowicie są: powstanie szkody, fakt (zdarzenie), z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy oraz związek przyczynowy między tym faktem a wyrządzoną szkodą.

W przedmiotowej sprawie zdaniem Sądu pierwszej instancji powód wykazał istnienie wszystkich trzech przesłanek powodujących odpowiedzialność pozwanego. W pierwszej kolejności wskazano, że powód niewątpliwie udowodnił fakt zaistnienia szkody, a z opinii biegłych Instytutu (...) S.A. w W. wynikała jej wysokość. Powód wykazał też kolejną przesłankę odpowiedzialności, to jest działanie ludzkie noszące znamiona winy. W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie wina sprawcy ma charakter niedbalstwa. Do szkody doszło bowiem na terenie myjni pozwanego - co wynika z zeznań powoda - częściowo potwierdzonych zeznaniami świadków i opiniami biegłych, a w żaden sposób nie poważonych w tym zakresie innymi wiarygodnymi dowodami, a szkoda nastąpiła, gdyż myjnia

nie działała w sposób prawidłowy, albowiem gdyby było inaczej na lakierze pojazdu nie powstałyby rysy. Powód wykazał także związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę a szkodą. Zauważono, że pozwana nie zabezpieczyła prawidłowego funkcjonowania myjni samochodowej, nie zachowała zatem należytej staranności (art. 355). W przedmiotowej sprawie związek przyczynowy (art. 361 § 1 k.c.) układa się w taki sposób, iż wobec zaniechania pozwanej wystąpiła szkoda majątkowa po stronie powoda. Normalnym następstwem bowiem nie dokonania czynności przez pozwaną, w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania myjni, było wywołanie skutku w postaci uszkodzenia samochodu powoda.

Na szkodę powoda składa się wartość szkody w pojeździe, która - jak wskazał Sąd Rejonowy - stanowi kwotę 805,65 zł. Mając na względzie, że pojazd marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jest współwłasnością powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej, a zgodnie z treścią art. 197 k.c. domniemywa się, że udziały współwłaścicieli są równe, Sąd pierwszej instancji uznał, że powodowi należy się kwota odpowiadająca połowie wartości szkody. W tym stanie rzeczy, wobec wykazania i udowodnienia przez powoda przesłanek warunkujących odpowiedzialność pozwanego, na mocy art. 415 k.c. orzeczono, jak w wyroku, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 402,83 zł. Odsetki zasądzono na podstawie art. 481 § 1 k.c. W pozostałym zakresie powództwo oddalono.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Koszty procesu strony powodowej wyniosły 2.024 zł, zaś koszty procesu strony pozwanej dały kwotę 617 zł. Ponieważ powód wygrał proces w 10%, a pozwany w 90%, tym samym po dokonaniu potrącenia należnych stronom kwot (555,30 zł - 202,40 zł), zasądzono od powoda na rzecz pozwanej kwotę 352,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie z uwagi na zasadę słuszności nie było uzasadnione przyznanie kosztów interwenientowi ubocznemu, stąd jego wnioski o zasądzenie kosztów procesu został oddalony.

Na mocy art. 113 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążono powoda kwotą 1.908,82 zł, a pozwaną kwotą 212,10 zł tytułem kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

W apelacji powód A. K. zaskarżył powyższy wyrok w punkcie II, III i IV. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym uznaniu, że współwłaścicielem pojazdu marki H. o nr rej. (...) jest S. C. Bank, co spowodowało zasądzenie na rzecz powoda jedynie połowy przyznanej kwoty;
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym przyjęciu, iż właściwą metodą naprawienia szkody w przedmiotowej sprawie jest metoda polerowania i woskowania uszkodzonych powłok lakieru w samochodzie powoda, a nie metoda ich lakierowania, co spowodowało istotne obniżenie kwoty zasądzanego odszkodowania;
- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. przez brak dostatecznego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, podstawy prawnej wyroku, co sprawia, że orzeczenie nie jest zrozumiałe, gdyż nie wyjaśnia zarówno przepisów regulujących sporny stosunek prawny, a także, dlaczego w przedmiotowej sprawie mają zastosowanie zdaniem Sądu powołane przepisy i w jaki sposób one wpłynęły na rozstrzygnięcie sprawy.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez zasądzenie na jego rzecz w miejsce zasądzonej kwoty 402,83 zł- kwoty 3.828 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2010 roku oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Motywuując swe stanowisko skarżący wskazał, że Sąd Rejonowy w Elblągu niesłusznie uznał, iż w chwili wyrokowania w przedmiotowej sprawie, pojazd marki H. (...)o nr rej. (...)był współwłasnością powoda i banku (...) S.A.Sąd pierwszej instancji zetknąwszy się na rozprawie z dnia 7 grudnia 2012 r. z twierdzeniami powoda, iż jest aktualnie jedynym właścicielem pojazdu nie zażądał przedstawienia jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego jego stanowisko, ani nie poddał w żaden sposób pod wątpliwość wiarygodności jego zeznań. W związku z powyższym, skarżący uznał, że potrzeba powołania dowodów wskazujących na fakt, iż jest on aktualnie jedynym właścicielem samochodu marki H. (...)o nr rej. (...)wynikła po wydaniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji. Argumentował, że w tej sytuacji

zasadnym i koniecznym jest dopuszczenie przez Sąd drugiej instancji dowodów w postaci dokumentów - rozliczenia umowy kredytowej z dnia 08.07.2011 roku pomiędzy powodem, a bankiem: (...) Bank S.A., oświadczenia o zwrotnym przeniesieniu prawa własności z dnia 08.07.2011 roku, decyzji administracyjnej nr (...),(...),(...),(...),MK z dnia 14.02.2012 roku Prezydenta Miasta E., a także kopii dowodu rejestracyjnego pojazdu m-ki H.o nr rej (...).

Nadto, w ocenie skarżącego, Sąd Rejonowy niesłusznie uznał, iż właściwą metodą naprawienia szkody w przedmiotowej sprawie była metoda polerowania i woskowania uszkodzonych powłok lakieru, a nie metoda ich lakierowania. Zdaniem powoda przyjęta przez Sąd pierwszej instancji metoda usunięcia szkody jest sprzeczna z zasadą pełnego naprawienia szkody, a ponadto jest nieefektywna i jedynie symuluje naprawienie szkody. Na potwierdzenie swojego stanowiska w tej kwestii przywołał opinię nr (...) biegłych z Instytutu (...) S.A. w W.. Powód wskazał ponadto, że dokonał już dwukrotnie polerowania lakieru uszkodzonych części samochodu i ich woskowania w prywatnym zakładzie usługowym (...). Powyższe nie przyniosło jednak efektu. Celem wykazania nieefektywności polerowania i woskowania jako metody naprawienia szkody w przedmiotowej sprawie powód wniósł o przesłuchanie P. A. (1) wskazując, że konieczność przesłuchania tej osoby powstała po uzyskaniu wyroku Sądu pierwszej instancji wraz z uzasadnieniem.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. skarżący podniósł w szczególności, że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd pierwszej instancji nie wyjaśnił w sposób zrozumiały, dlaczego uznał metodę naprawienia szkody w postaci lakierowania uszkodzonych powłok lakierniczych za nieodpowiednią w przedmiotowej sprawie, skoro uznał jedynie kalkulację naprawy za zawyżoną (i to jedynie w części dotyczącej kosztów demontażu elementów do lakierowania).

Niezależnie od przyjętej przez Sąd pierwszej instancji podstawy odpowiedzialności pozwanej z art. 415 k. c strona powodowa wskazała, iż możliwą do przyjęcia zasadą odpowiedzialności w przedmiotowej sprawie jest także zasada ryzyka zawarta w przepisie art. 435 § 1 k.c.

W odpowiedzi pozwana (...) Spółki (...) z siedzibą w H. Oddział w Polsce wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała jedynie na częściowe jej podzielenie.

Zarzuty wniesionego środka odwoławczego sprowadzały się po pierwsze do negacji ustaleń Sądu pierwszej instancji, iż powodowi przysługuje jedynie połowa wysokości odszkodowania ustalonego w opinii biegłych z Instytutu (...) S.A. w W. z uwagi na okoliczność, iż był on współwłaścicielem tego pojazdu – kiedy to z okoliczności stanu faktycznego sprawy wynikało, iż powód jest jego jedynym właścicielem. Ponadto apelujący zarzucił błędną konstatację Sądu a quo, iż metoda polerowania i woskowania pojazdu, wynikająca z wniosków opinii biegłych, była właściwym zabiegiem przywrócenia jego stanu poprzedniego, kiedy to koniecznym było położenie nowej warstwy lakierniczej na uszkodzonych elementach karoserii – zwłaszcza w zestawieniu z okolicznością, iż powód po powstaniu szkody na własny koszt podjął próbę naprawy lakieru poprzez jego woskowanie i polerowanie, niemniej jednak ta metoda okazała się całkowicie nieefektywną.

W ocenie Sądu odwoławczego jedynie pierwszy z podnoszonych zarzutów zasługiwał na podzielenie. Powód już w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Elblągu na rozprawie w dniu 07 grudnia 2012 r. podnosił okoliczność, iż w chwili zdarzenia współwłaścicielem pojazdu był (...) Bank S.A. we W., niemniej jednak w chwili obecnej powód jest jedynym właścicielem pojazdu z uwagi na cesję praw Banku na rzecz powoda. Jak wynikało z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w dowodzie rejestracyjnym nr (...) pojazdu należącego do powoda, na co wskazywał Sąd pierwszej instancji, jako współwłaściciel tego samochodu wpisany był (...) Bank S.A. we W. (k.139). Niemniej jednak nie można tracić z pola widzenia, że już w dacie zgłoszenia przez powoda szkody i toczącego się w tym przedmiocie postępowania likwidacyjnego, (...) Towarzystwo (...) w S. wystąpiło do wskazywanego Banku z prośbą o wskazanie osoby, na rzecz której „przekazane ma być ewentualne odszkodowanie” (k.155), a w odpowiedzi na to pismo z dnia 08

kwietnia 2010 r. Bank poinformował, iż „wyraża zgodę na bezwarunkową wypłatę odszkodowania powodowi tytułem likwidacji szkody komunikacyjnej” (k.156).

Sąd pierwszej instancji w istocie zaniechał czynienia ustaleń w tym zakresie – zwłaszcza wobec konsekwentnie podnoszonej przez powoda okoliczności, iż jest on jedynym właścicielem pojazdu – wskazując jedynie, iż udział (...) Banku S.A. we W. w prawie własności pojazdu marki H. (...) wynosi połowę, a tym samym również w takiej części zasadne było żądanie powoda co do zasądzenia odszkodowania. Sąd odwoławczy nie podzielił przedmiotowej argumentacji, a bierność Sądu a quo w kwestii stosownych ustaleń w tym zakresie skutkowałą uwzględnieniem wniosku dowodowego powoda zgłoszonego w apelacji o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci rozliczenia umowy kredytowej powoda z (...) Bankiem S.A. we W., oświadczenia o zwrotnym przeniesieniu prawa własności pojazdu na powoda, decyzji administracyjnej Prezydenta Miasta E. z dnia 14 lutego 2012 r. oraz kopii dowodu rejestracyjnego pojazdu marki H. (...). Na podstawie wskazywanych dokumentów możliwym było ustalenie, iż w dniu 08 lipca 2011 r. doszło między powodem, a (...) Bankiem S.A. we W. do rozliczenia umowy kredytowej nr (...), zobowiązanie zostało przez powoda spłacone w całości, a tym samym wskazany Bank zrezygnował z zabezpieczenia tego zobowiązania, jakim było przewłaszczenie pojazdu powoda na zabezpieczenie i przeniósł przypadający mu udział w tym prawie na powoda. Konsekwencją powyższego było również wydanie przez Prezydenta Miasta E. decyzji nr (...).(…).(…)…, z której treści wynikało, iż jedynym właścicielem pojazdu jest A. K., jak również dokonanie w dowodzie rejestracyjnym pojazdu stosownej adnotacji w tym przedmiocie, polegającej na wykreśleniu (...) Banku S.A. we W. jako jego współwłaściciela (k.492-495). W tych okolicznościach zatem twierdzenia powoda co do tego, iż jest on jedynym właścicielem pojazdu marki H. (...) zostały pozytywnie zweryfikowane, co skutkowało uznaniem, iż ustalenia Sądu pierwszej instancji w kwestii zasadności zasądzenia na rzecz apelującego jedynie połowy wysokości odszkodowania wynikającego z wniosków opinii biegłych były błędne.

W pozostałym zakresie zarzuty podnoszone przez powoda nie zasługiwały na podzielenie. Sąd Okręgowy w Elblągu za zasadne uznaje wskazanie w tym miejscu, iż w postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada kontrydiktoryjności, co prowadzi do konstatacji, iż każda ze stron powinna powoływać takie dowody, na podstawie których możliwym będzie wykazanie zasadności jej stanowiska procesowego zajmowanego w sprawie. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Odnosnie powyższego wskazania wymaga, iż powód w toku postępowania zajmował jednoznaczne stanowisko, że jedyną formą przywrócenia stanu poprzedniego jego pojazdu byłoby przeprowadzenie naprawy w postaci położenia nowej warstwy lakierniczej, zaś wysokość szkody zaistniałej w jego pojeździe miała wynikać z kalkulacji dokonanej w toku postępowania likwidacyjnego, oszacowanej na kwotę 4.128,72 zł. W tym kontekście powód przedłożył stosowne dokumenty mające przemawiać za zasadnością zajmowanego przez niego stanowiska, niemniej jednak były to opinie prywatne, którym sprzeciwiła się pozwana w ramach tego postępowania. Innym słowy, obowiązkiem powoda było wykazanie wysokości szkody powstałej w jego pojeździe.

Sąd pierwszej instancji 30 sierpnia 2011 r. dopuścił dowód z opinii Instytutu (...) S.A. w W. celem ustalenia okoliczności, czy szkoda zaistniała w pojeździe powoda powstała lub mogła powstać w wyniku wadliwego działania myjni samochodowej, wskutek jej uszkodzenia lub błędów w ustawieniu oraz wysokości powstałej szkody. W opinii pisemnej z dnia 28 listopada 2011 r. biegli w osobach W. M. oraz M. M. wskazali, iż zgromadzony materiał dowodowy nie wykluczał możliwości powstania rys na samochodzie powoda podczas procesu mycia w myjni automatycznej, zaś wysokość powstałej szkody ustalono na 805,65 zł brutto – co stanowiło równowartość kosztu naprawy w postaci woskowania i polerowania zarysowań karoserii (k.330). Wnioski tej opinii poddane zostały negacji przez obydwie strony postępowania, z tym iż powód kwestionował klarowność tych wniosków w odniesieniu do ustalonej wysokości szkody, zaś pozwany co do samej możliwości powstania szkody w myjni samochodowej. Konsekwencją powyższego było wydanie przez biegłych opinii uzupełniającej, w której podtrzymali swoje wcześniejsze stanowisko co do wysokości szkody, jak i zastosowania metody polerowania i woskowania celem przywrócenia pojazdu powoda do jego stanu poprzedniego. Powód w dalszej kolejności nie akceptował ustaleń biegłych poczynionych w złożonych opiniach, w związku z czym złożył wniosek o uzupełniające przesłuchanie biegłych na rozprawie. Przedmiotowy wniosek został uwzględniony przez Sąd pierwszej instancji, co skutkowało dopuszczeniem w dniu 24 sierpnia

2012 r. dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłych. Biegły W. M. podtrzymał wcześniejsze wnioski opinii pisemnych sporządzanych w sprawie, podając, iż rysy znajdujące się na karoserii pojazdu powoda kwalifikowały się do ich usunięcia techniką polerowania – była to metoda właściwa dla zaistniałych uszkodzeń, a jednocześnie zastosowanie innych technik byłoby bardziej inwazyjne, nieodpowiednie do stanu zaistniałych uszkodzeń (k.434). Z kolei biegły M. M. podkreślił, iż metoda usunięcia uszkodzeń w pojeździe powoda sugerowana na etapie kalkulowania szkody w postępowaniu likwidacyjnym, polegająca na ponownym lakierowaniu pojazdu, w istocie „nie załatwia sprawy” – gdyż kolejna warstwa lakieru, inna niż fabryczna, jest w takich okolicznościach słabsza, zaś polerowanie poprawia niektóre usterki lakiernicze i jest metodą stosowaną przez producentów samochodów (k.434, verte). Mając na uwadze powyższe, w okolicznościach stanu faktycznego sprawy wymagających wiadomości specjalnych, biegli skonstatowali, iż polerowanie będzie najlepszą techniką przywrócenia pojazdu powoda do stanu poprzedniego, nie tracąc również z pola widzenia wieku pojazdu, a strona powodowa nie zgłosiła żadnego innego dowodu podważającego taką konstatację. Jednocześnie wskazuje, iż nie istniały żadne przeszkody natury jurystycznej, uniemożliwiające powodowi zgłoszenie choćby wniosku dowodowego o powołanie innego biegłego/biegłych celem wykazania zasadności stanowiska zgłaszanego w pozwie, przy jednoczesnym obaleniu zasadności wniosków wynikających z dotychczas sporządzonych w sprawie opinii, tak pisemnych, jak i ustnego ich uzupełnienia.

Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia na etapie postępowania apelacyjnego wniosku strony powodowej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka P. A. (1), celem wykazania, iż przeprowadzona przez świadka dwukrotnie metoda przywrócenia pojazdu powoda do stanu poprzedniego z zastosowaniem techniki polerowania i woskowania, nie przyniosła w żadnym razie zamierzonego efektu – uznając ten wniosek za spóźniony. Nie istniały w sprawie okoliczności przemawiające za uznaniem, iż wniosku tego powód nie mógł zgłosić w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Elblągu lub też konieczność jego powołania wynikała dopiero w toku postępowania apelacyjnego (art. 381 k.p.c.). Dziwić może postawa strony powodowej, iż ta konsekwentnie negując wnioski wynikające z opinii biegłych co do efektywności zastosowania metody polerowania karoserii celem usunięcia rys – przy jednoczesnym wcześniejszym doświadczeniu dwukrotnego bezskutecznego stosowania tej metody – nie podnosiła tej okoliczności w żadnym zakresie, w tym nie zgłaszała wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka P. A. (2). Skutkiem powyższego mogłaby być również modyfikacja żądania dochodzonego pozwem i domaganie się zwrotu od pozwanego kosztów dwukrotnego wykonania zabiegu polerowania i woskowania karoserii pojazdu powoda celem przywrócenia pojazdu do stany poprzedniego, co jednak nie miało miejsca.

W ocenie Sądu odwoławczego w okolicznościach stanu faktycznego sprawy nie było podstaw dla podzielenia stanowiska powoda, iż jedyną metodą naprawienia szkody w jego pojeździe było polakierowanie całości karoserii, a koszt takiej naprawy powinien być analogiczny z ustaleniami wynikającymi z kalkulacji szkody nr (...) przeprowadzonej w toku postępowania likwidacyjnego i wynosić 4.128,72 zł. Bierność dowodowa powoda nie może uzasadniać jego twierdzeń, iż metoda polerowania i woskowania pojazdu sugerowana przez biegłych nie przyniosłaby zamierzonego skutku, a tylko ponowne lakierowanie jest metodą skuteczną.

W tym stanie rzeczy zasadność zarzutów apelacyjnych ogranicza się jedynie do ustalenia, iż A. K. był jedynym właścicielem samochodu osobowego marki H. (...), zatem odszkodowanie, którego wysokość została ustalona przez biegłych na kwotę 805,65 zł przysługuje mu w pełnej wysokości. Powyższa konstatacja skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku w jego punkcie drugim na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i zasądzeniem od pozwanej na rzecz powoda kwoty 402,82 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty. Zmiana skarżonego wyroku w jego punkcie piątym i odstąpienie od obciążania powoda kosztami sądowymi, związanymi głównie ze sporządzeniem opinii przez biegłych, w ocenie Sądu odwoławczego uzasadniona była okolicznościami sprawy i zasadami słuszności. Sąd ad quem przyjął, iż przy uwzględnieniu tych kosztów powód przegrałby sprawę w znacznej części i musiał je uiścić – kiedy to mógł pozostawać w przeświadczeniu, co do zasadności swego stanowiska występując z żądaniem pozwu, zwłaszcza z uwagi na dysponowanie opinią ubezpieczyciela z postępowania likwidacyjnego, określającą wartość szkody na skutek konieczności lakierowania pojazdu. Zmiana wyroku Sądu pierwszej instancji, a tym samym wygranie sprawy przez powoda w większym zakresie, skutkowałą zmianą rozstrzygnięcia zawartego w punkcie trzecim skarżonego wyroku i obniżeniem zasądzonej od powoda na rzecz pozwanej kwoty 352,90 zł do

kwoty 88,80 zł, a także w punkcie szóstym i podwyższeniem zasądzonej od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elblągu kwoty 212,10 zł do 424,18 zł (punkt 1).

W pozostałym zakresie apelacja powoda, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c.

O obowiązku zwrotu przez powoda pozwanej kosztów procesu za drugą instancję, mając na uwadze wynik sprawy, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461 teks jednolity).